

„EDINOST“
 Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
 danjih ob torkih, četrtekih
 in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
 haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
 uri večer. — Obajno izdanje stane:
 za eno mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
 za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
 za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
 za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
 Naročnik je plačevati naprej na naročbo
 brez priloge srečnice se sprava ne
 ozira.

Posamično številke se dobivajo v pro-
 dajalnicah tobaka v Trstu po 3 avé,
 izven Trsta po 4 avé.

EDINOST

Oglas se računa po tarifa v petitu; za
 naslove s debelimi črkami se plačajo
 preost, kolikor obsega navadnih vrst t.
 Poslana, osmrtnice in javne zahvale, s
 maši oglasit. itd. se računajo po pogod.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
 ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
 biti frankovano, ker nefrankovana se
 sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase spre-
 jema upravništvo ulica Molino pla-
 colo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase
 je plačevati loco Trst. Odprta reklama-
 cije se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

V edinosti je moč.

Srečno novo leto!

Leto 1898! Srečno novo leto! To voščilo se
 razlega danes po mestih in vaseh, v palačah in
 bornih kočah, na alicah in po domovih. Srečno
 novo leto! To voščilo izrekajo danes otročiči svo-
 jima roditeljema, brat bratu, prijatelj prijatelju,
 znanec znancem. Ob iskrenem stiskanju rok se iz-
 rekajo danes novoletna voščila.

Srečno novo leto! Malo besed, a kolika sta
 jim pomen in obseg! V teh besedah je izraženo
 in povedano vse, kar moremo želeli dobrega svo-
 jemu bližnjemu. Vsklikom „Srečno novo leto!“ smo
 izrekli nado, da se nam uresniči v bližnji bodoč-
 nosti, po čemer hrepene naša srca, da nam bližnja
 bodočnost, razdobje novega leta, nastopivšega rav-
 nokar svoje vladarstvo, donese onega, kar sma-
 tramo potrebnim za svoj duševni in telesni blagor,
 da nam ohrani v svojem, dosedaj še zaprtem
 okrilju vse one, česar trebamo za svojo zadovolj-
 nost. Da: zadovoljnost! Sreča, kaj je sreča?
 To je jako nejasen, nedoločen, relativen pojem.
 Vsakdo si misli kaj drugega, ke govori o „sreči“.
 Kako da si človek tolmači srečo, to je zavisno le
 od njegovega bitja od njegovega čustvovanja, od
 njegove osebne individualnosti in od tempera-
 menta. Ta si želi tega, oni si želi onega v ta na-
 men, da bo — zadovoljen. Nekateri segajo vi-
 seko, drugi so skromnejši. Prvim je strmeja pot do
 zadovoljnosti, drugim gladkeja. Ale v zadovolj-
 nosti moremo in smemo iskati sreče.
 Ne v blestečih palačah, ne v bogastvu, ne v si-
 jajnih uniformah mogotcev, ne: ampak le v za-
 dovoljnosti. Zadovaljnost nam je sreča! Druge de-
 finicije ne vemo mi za srečo.

Ko izrekamo torej novoletno voščilo dragim
 svojcem, prijateljem in znancem, jim voščimo one
 zadovoljnosti, ki je posledica soglasja med
 našimi duševnimi in telesnimi po-
 tretami ter z realnimi razmerami

življenja. Kajti ne varajmo se nikar: to ni
 možno, to je izključeno, to je utopija in prazna
 nada, ki se ne izpolni nikdar, ako bi si domišljali,
 da je sploh možno absolutno soglasje med utrinki
 občutnega človeškega srca — te večne zagonetke
 — in trdim, krutim življenjem. Le oni, ki ume pri-
 lagodjati realnim razmeram samega sebe, svoje
 bitstvo in svoje potrebe, le oni, ki ume ublaževati
 kontrast med tem, česar bi si želeli, in tem, kar v
 resnici je, le oni se more nadejati, da pride kedaj
 do onega duševnega ravnovesja, do one harmonije
 med seboj in svetom, ki je predpogoj zadovoljstvu,
 in torej tudi — sreči!!!

Takim voščilom stopame tudi mi danes pred
 svoje čestite čitatelje in prijatelje, da bi se jim v
 letu 1898 posrečilo spraviti svoje srce in svoje
 čustvovanje v sklad z zahtevami življenja, da bi
 došli vsaj do relativne zadovoljnosti, ker že ni
 mogoča absolutna zadovoljnost. V tem smislu terej
 in iz vsaga svojega srca jim kličemo: Srečno
 novo leto!

Toda človek nima dolžnosti le do posamič-
 nikov, do dragih svojcev in ljubih prijateljev in
 znancev! Vseh nas veže še druga, vzvišena, sveta
 dolžnost, kateri se ne smemo odtezati nikdar. V
 objemu dragih svojcev in stiskaje roko prijateljem,
 ne smemo pozabiti one skupnosti, kateri pripadamo,
 ker smo izišli iz nje: ne smemo pozabiti svoje —
 matere! Ta ukupnost je narod naš slovenski, ta
 mati je domovina naša slovenska! Tega naroda in
 te domovine se moramo spominjati danes, tudi
 njima moramo posvečati v teh usodnih hipih svoja
 srca, svojo skrb in svojo ljubezen! Da, ljubezen!
 Prava in resnična ljubezen ne vprašuje, je li kdo
 bogat ali reven, ampak siplje svoje zlate zarke na
 onega, ki je — vreden ljubezni. In naš narod je
 vreden vse naše zvestobe in ljubezni. Majhen je
 res, siromašen je res in skromen — morda pre-
 skromen —, ali je pošten! In ker je pošten, ne
 segajo njega želje previsoko. To njegovo poštenje

mu daje tudi opravičenje, da se sme nadejati, d^a
 doseže, po čemer hrepeni, da mu pride, za kar se
 bori. V dejstvu, da narod naš ne zahteva ničesar,
 kar bi značilo krivico drugim, ter da stremlje
 po tem, kar mu je prisojeno v last v knjigi pra-
 vice — v tem dejstvu imamo jamstvo, da naše
 narodne težnje in naši idejali niso prazna utopija
 in neizvedljivo domnevanje.

Spominjajmo se torej danes, o bratje sloven-
 ski, svoje narodne ukupnosti, svojega naroda, svoje
 matere-domovine! Ozrimo se danes v nje skromni
 in vendar toli mili obraz, vskliknimo rodu svojemu
 iz globine duše svoje voščilo! Vsklikajmo: tu imaš
 v novoletno darilo ponovno prisego neporušne zve-
 stobe naše! Glej ta plamen ljubezni naše do tebe,
 o domovina mila, o ljubljeni narod mučenik! Čuj,
 kake kipi iz naših src koperneča molitev do
 Onega, ki kraljuje nad oblaki, da določi On tako
 v svoji milosti, da tebi o narod slovenski donese
 leto 1898. sreče, da bodeš mogel vsklikniti po to-
 likih mukah, borbah in naporih: „Svoboden gospo-
 dar sem na svoji zemlji! Svoboden hočem živeti
 odsej poleg svobodnih ljudij! In ker sem svobo-
 den, sem tudi zadovoljen! Zadovaljnost pa je —
 sreča!“ Daj, daj leto 1898., omogoči nam, da bo-
 demo mogli zbrisati iz spomina prebite črne dni!
 Daj, razvedri se obzorje nad nami, da bode moglo
 enkrat — kako dolgo že, kako koprneče čakamo
 na ta trenotek — tudi na nas posijati solnce bolj-
 ših dnij!

Čutili iskrene udanosti do naših čitateljev in
 v miru na dragi rod svoj vsklikamo še enkrat:
 Srečno novo leto!

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 1. januarja 1898.
 „Deutsch-Triest“. Pod tem naslovom je
 priobčila „Deutsche Wacht“ dokaj poučen članek,
 doposlan jej menda iz Trsta. In kar je pač redka
 prikazen v „Wacht“ — v članku je tudi mnogo

prašičji jezik, prerezan čez sredo, da bodo imeli
 drugo leto boljše srečo s prašičem.

e) V jezikovnem oziru.

Brkini gevore skoro kajizevni jezik. Tajk ni
 slišati v njih mnogo. Obično rabe mesto nedoločnih
 glagolov dosledno frekventativne, n. pr. lani sem
 keševal, on jeda samo to itd. Tudi futurum eks-
 aktum (nekak) se sliši prav pogostoma, n. pr.:
 bodem šel k maši, če bode bila pet otrebljena. Za
 naš „med mašo“ rekajo „pod mašo“. Mesto „to-
 liko“ rabijo mnogokrat „onoliko“, n. pr. onoliko
 sem mu dal. Druge iziroke ali lokalnosti v besedah
 bi bile:

Kučka — psica (tudi hrvaški), korčulj — za-
 jemalnica (tudi vipavski), mera biti pa lesena, o-
 psivnica (tudi na Pivki. Krtalač — ostrina (vip.:
 fovč, ital. falce). Kosir — nekoliko večji nego „fovč“
 (vip.: renčelica. Široka sekira za tesanje, (vip. ža-
 tlaka.) Knalo — kraj za drva na prostem. Oder
 — kraj, kamor spravljajo seno; vip.: pod ali štala
 (rect. na štali) na Pivki pravijo tudi: oder. Pra-
 sica — priprava na treh nogah za tesanje. Konop
 — navadna vrv (hrv.) Nevreme — slabo vreme.
 Škrlup — smētana (tanka) tudi v Vipavi. Dievo
 — oralo (tudi vip.) Trobec — gobec. Omika —
 cunjica za v čevlje, na Pivki: omče, hrv. emče; si-
 gurno od glagola ovinuti — ovinutje. Sicer pa po-
 meni na Pivki omika seno tretje košnje v istem
 letu. (Zvršetak pride).

PODLISTEK.

Nekaj iz Brkinov.

(Narodno blago, uredil Ivo Trošt.)

11. Prvo prase, ki je izlevila svinja, mora
 se potegniti skozi hlačnik, drugače bode to ve-
 domec.
12. Svinja, ki sesa na „salu“, t. j. zadnjem
 sesu, ne bode imela mladičev, ko doraste.
13. Ako svinjo mōra sesa, pomagamo jej le,
 ako napravimo na korito ali na zid morski kriš.
14. Mladega prašiča treba dejati „ritenski“
 v nov hlev.
15. Ako neče jesti, treba mu dati (prašiču)
 volčjega mesa, potem se mu ne ustavi nobena reč.
16. Če je copernica škedila kravi na mleku,
 treba jej (kravi) zvrutati v rog lukujo, v katero je
 deti kos blagoslovljene sveče.
17. Sveča, ki slabo gori na altarju, svedoči,
 da kedo kmalu umre. Če je taka sveča na žen-
 skem kraju, umre ženska, ako na moškem, pa možki.
18. Da nam ostane prisašena mačka v hiši,
 treba jo deti v vrečo ter vse skupaj zavrteti tri-
 krat okoli „ketovnika“ (provislo) ter slednjič še
 mačko samo spustiti v peč. Pišče pa treba samo
 zavrteti okoli „ketovnika“, da ne pobegne.
19. Človek postaja „uročljiv“, ako ga je kdo
 pogledal, roko nad očmi drže proti solncu. Da o-
 zdravi, mora deti tri žive oglje v kozarec vode;

tri kapljice te vode mora popiti, čelo si žnje u-
 miti in kar je še ostane, pa proč izliti v nic.

20. Na „pust“ nese žena ocvirek v ustih
 trikrat okoli hiše, da jej ne bode jemal kragulj
 pliščet in kokoši.

21. Da odpravi človek „drgali“, mora iti v
 hlev k živini ter se vsaki kraj vrata trikrat podr-
 gniti po jasliah tam, koder se češe živina.

22. Ako odstrižeš mački brke, ne vidi več
 loviti miši.

23. Če je nastal iz vetra vrtinec, ki dela,
 da pleše pero, mora se trikrat pljunuti sredi vr-
 tineca, da edide satan. Ako se je pripetilo, da je
 stopil človek tja blizu, dobi náhod.

24. Ako se je „ketovnik“ (provislo) sam po-
 maknil doli, tedaj je to znamenje, da pride kmalu
 novo sorodstvo.

25. Po strelji zadetega človeka vodijo trikrat
 okoli cerkve na brani, da mu odleže (ni več v
 navadi).

26. Ako si bolni otrok šteje prste, tedaj je
 to znamenje, da umre kmalu.

27. „Mrak“ je mož, ki se prikazuje od prve
 „ave Marije“ do zadnje. Človeku ne stori nič ža-
 lega, ali ako je človek stopil v njegovo stopinjo,
 gotovo zaide. Ako hoče priti v takem slučaju zo-
 pet na pravo pot, treba da si preobuje čevlje t. j.
 zamenja z jedne noge na drugo.

28. Ko so zaklali, neso vselej duhovnu v dar